

POSOLSTVO SVÄTÉHO OTCA BENEDIKTA XVI.
K 21. SVETOVÉMU DŇU CHORÝCH

Chod' a rob aj ty podobne! (Lk 10, 37)

Milí bratia a sestry!

1. V deň liturgickej spomienky na Pannu Máriu Lurdkú, 11. februára 2013, sa bude na mariánskom pútnickom mieste v Altöttingu sláviť 21. svetový deň chorých. Tento deň je pre chorých, pre pracovníkov v zdravotníctve, veriacich kresťanov a všetkých ľudí dobrej vôle „významným momentom modlitby, vzájomného spoločenstva, obetovania utrpenia za blaho Cirkvi a tiež výzvou pre všetkých, aby v tvári chorého spolubrata spoznávali najsvätejšiu tvár Krista, ktorý svojím utrpením, smrťou a zmŕtvychvstaním dosiahol spásu ľudstva“ (Ján Pavol II., *List k uvedeniu Svetového dňa chorých*, 13. mája 1992, 3). Pri tejto príležitosti cítim osobitnú blízkosť ku každému z vás, milí chorí, ktorí v zariadeniach opatrovateľskej starostlivosti a domovoch dôchodcov, alebo aj doma prežívate v dôsledku svojej choroby a svojho utrpenia ťažký čas skúšky. Nech vás všetkých povzbudia slová otcov Druhého vatikánskeho koncilu: „Nie ste zabudnutí, ani zbytoční: Kristus vás volá, aby ste sa stali jeho živým a priehľadným obrazom“ (*Posolstvo chudobným, chorým a všetkým, čo trpia*).
2. Aby som vás mohol sprevádzať na vašej duchovnej púti, ktorá nás vedie z Lúrd, miesta a symbolu nádeje a milosti k svätyni v Altöttingu, chcel by som sa spolu s vami zamyslieť nad symbolickou postavou milosrdného Samaritána (porov. *Lk 10, 25 – 37*). Podobenstvo z Lukášovho evanjelia patrí do radu obrazov a rozprávání z bežného života, skrze ktoré Ježiš objasňuje hlbokú lásku, ktorú Boh prechováva ku každému človeku, najmä ak je chorý či trpí bolesťami. Záverečnými slovami podobenstva o milosrdnom Samaritánovi „*Chod' a rob aj ty podobne!*“ (*Lk 10, 37*), však Pán zároveň ukazuje, ako sa má správať každý z jeho učeníkov

voči ostatným, zvlášť ak si vyžadujú starostlivosť. Ide teda o to, aby sme prostredníctvom intenzívneho vzťahu s Bohom v modlitbe čerpali silu z jeho nekonečnej lásky, a tak ako milosrdný Samaritán, dokázali denne preukazovať konkrétnu pozornosť tomu, kto je telesne či duševne zranený alebo prosí o pomoc, aj keď nám je neznámy a bez prostriedkov. To sa netýka len tých, ktorí sú činní v pastorácii, či v službe chorým, ale všetkých, aj samotného chorého, ktorý môže prežívať svoju situáciu v perspektíve viery. „Vyhybanie sa utrpeniu ani útek pred bolesťou neprináša človeku uzdravenie. To prináša len schopnosť prijať súženie, dozrievať v ňom a nachádzať jeho zmysel prostredníctvom zjednotenia sa s Kristom, ktorý trpel s nekonečnou láskou“ (encyklika *Spe salvi*, 37).

3. Viacerí cirkevní otcovia videli v postave milosrdného Samaritána samotného Ježiša a muža, ktorý padol do rúk zbojníkov, stotožňovali s Adamom, teda s ľudstvom, strateným a zraneným v dôsledku vlastného hriechu (porov. Origenes, *34. homília na Lukášovo evanjelium* 1 – 9; Ambróz, *Komentár k Lukášovmu evanjeliu*, 71 – 84; Augustín, *Sermo* 171). Ježiš je Boží Syn, je tým, ktorý sprítomňuje Božiu lásku – vernú, večnú, neobmedzenú a bezhraničnú lásku. Ale Ježiš je aj tým, ktorý sa „zrieka seba samého“, vzdáva sa svojej božskej prirodzenosti, aby vzal na seba ľudskú prirodzenosť (porov. *Flp* 2, 6 – 8) a priblížil sa človeku v jeho utrpení, zostupuje k zosnulým – ako vyznávame v *Kréde* – a prináša nádej a svetlo. Nepridŕža sa svojej rovnosti s Bohom (porov. *Flp* 2, 6), ale plný súcitu sa skláňa nad priepasťou ľudského utrpenia, aby doň vliol olej útechy a víno nádeje.

4. *Rok viery*, ktorý práve slávime, je vhodnou príležitosťou na to, aby sme zintenzívnili službu lásky k blížnemu v našich farských a iných cirkevných spoločenstvách, aby tak bol každý pre toho druhého milosrdným samaritánom po jeho boku. V tejto súvislosti by som chcel upriamiť pozornosť na niektoré z mnohých postáv v dejinách Cirkvi, ktoré pomáhali chorým, aby ich utrpenie prinášalo v ľudskej aj duchovnej rovine ovocie. Nech vám slúžia za príklad a na povzbudenie. Svätá Terézia od Dieťaťa Ježiša a Svätej Tváre, „expertka vedy lásky“ (Ján Pavol II., apoštolský list *Novo millennio ineunte*, 42), to pochopila. Chorobu, ktorá ju priviedla „cez veľké utrpenie k smrti“, prežívala „v hlbokej jednote s Ježišovým umučením“ (*generálna audiencia*, 6. apríla 2011). Ctihodný služobník Luigi Novarese, ktorý je ešte dnes v živej pamäti mnohých, vnímal v službe, ktorú vykonával, zvláštnym spôsobom význam modlitby za chorých a trpiacich, a tiež modlitbu spolu s nimi. Často ich sprevádzal aj na mariánske pútnické miesta – zvlášť k lurskej jaskyni. Pohnutý láskou k blížnemu, venoval Raoul Follereau svoj život

starostlivosti o ľudí, ktorí trpeli malomocenstvom, v odľahlých končinách zeme a medziiným inicioval aj Svetový deň malomocných. Blahoslavená Matka Tereza z Kalkaty začala svoj deň vždy tým, že sa stretla s Ježišom v Eucharistii, aby potom vyšla do ulíc s ružencom v ruke a stretla sa s Pánom, prítomným v trpiacich, slúžiac mu, najmä v tých „nechcených, nemilovaných, o ktorých sa nik nestará“. Rovnako aj svätá Anna Schäfferová z Mindelstettenu vedela príkladným spôsobom spojiť svoje utrpenie s Kristovým utrpením a „tak sa lôžko bolesti stalo pre ňu kláštornou celou a utrpenie základom jej misijnej služby... Posilňovaná denným svätým prijímaním sa stala neúnavným nástrojom príhovorov v modlitbe a odrazom Božej lásky pre mnohých ľudí, ktorí vyhľadávali jej radu“ (*Homília pri svätorečení*, 21. októbra 2012). V evanjeliu vyniká postava Preblahoslavenej Panny Márie, ktorá nasleduje svojho trpiaceho Syna až k vrcholnej obete na Golgote. Nikdy nestráca nádej v Božie víťazstvo nad zlom, utrpením a smrťou. Rovnakým objatím viery a lásky vie prijať Božieho Syna narodeného v betlehenských jaslách, ako aj zomierajúceho na kríži. Jej pevná dôvera v Božiu moc je prežiaraná Kristovým zmŕtvychvstaním, ktoré dáva trpiacim nádej a obnovuje istotu o Pánovej blízkosti a úteche.

5. Na záver by som chcel vyjadriť svoju úprimnú vďaku a povzbudenie katolíckym zariadeniam pre chorých a tiež spoločnosti, diecézam, kresťanským spoločenstvám, rehoľným rodinám činným v pastoračii chorých, ako aj združeniam zdravotníkov a dobrovoľníkov. Nech si všetci čoraz viac uvedomujú, že „v láskyplnom a veľkodušnom prijatí každého ľudského života, predovšetkým slabého alebo chorého, prežíva dnes Cirkev zvlášť rozhodujúci moment svojho poslania“ (Ján Pavol II., apoštolská exhortácia *Christifideles laici*, 38).

Tento 21. svetový deň chorých zverujem príhovoru Našej Milej Panej z Altöttingu, aby ustavične sprevádzala trpiace ľudstvo na jeho ceste hľadania útechy a pevnej nádeje, a aby pomáhala všetkým, ktorí majú podiel na apoštoláte milosrdenstva, aby sa pre svojich bratov a sestry skúšaných chorobami a utrpením stali milosrdnými samaritánmi. K tomu vám udeľujem svoje apoštolské požehnanie.

Vo Vatikáne 2. januára 2013

BENEDIKT XVI.